

Sygn. akt VIII K 212/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Małgorzata Łojko

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku sprawy:

R. K. s. T. i S. z domu K.

Urodzonego w dniu (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

W dniu 12 czerwca 2016 roku około godziny 17.10 na drodze wojewódzkiej (...) trasa C.-S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodował wypadek w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu dla kierującego samochodem osobowym m-ki P. (...) o nr rej. (...) J. W. (1) doprowadzając do zderzenia pojazdów w wyniku czego pasażerka pojazdu B. T. doznała obrażeń ciała w postaci dwumiejscowego pęknięcia krezki jelita cienkiego i krwawienia do jamy otrzewnej oraz stłuczenia klatki piersiowej, a obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

I. Na podstawie art. 66 § 1 kk i 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego R. K. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej B. T. nawiązkę w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.

III. Zasądza od oskarżonego od na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami procesu.

VIII K 212/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 czerwca 2016 roku J. W. (1) razem ze swoją żoną J. W. (2), synem K. W. i siostrą żony B. T. udali się do matki J. W. (2) zamieszkującej w miejscowości K.. J. W. (1) ze swoją rodziną wracał ze wsi K. około godziny 17 – stęj. Pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) kierował J. W. (1), miejsce pasażera obok niego zajmowała J. W. (2), a miejsca z tyłu zajmowali K. W. i B. T.. W momencie gdy J. W. (1) jechał drogą relacji C. – S., na wysokości miejscowości K. z drogi podporządkowanej wprost przed jego samochód, wyjechał samochód marki V. (...) o nr rej (...) kierowany przez R. K.. J. W. (1) jechał z prędkością około 80 km/h i nie był w stanie uniknąć zderzenia z pojazdem kierowanym przez R. K.. W wyniku zderzenia pojazdów K. W., J. W. (2) i J. W. (1) doznali ogólnych potłuczeń ciała, natomiast B. T. doznała obrażeń ciała w postaci dwumiejscowego pęknięcia krezki jelita cienkiego i krwawienia do jamy otrzewnej oraz stłuczenia klatki piersiowej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia

na okres powyżej 7 dni. B. T. z miejsca wypadku została przewieziona do SP ZOZ Wojewódzkiego Szpitala (...) w B. gdzie przeszła operację jamy brzusznej.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków J. W. (1), B. T., J. W. (2), wyjaśnienia oskarżonego oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Oskarżony R. K. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 12 czerwca 2016 roku wyjechał on samochodem marki V. (...) od swoich rodziców tj. z miejscowości K. i jechał razem ze swoją córką do W., córka siedziała obok niego, oboje mieli zapięte pasy bezpieczeństwa, gdy dojeżdżał do drogi relacji C. – S. miał zamiar przejechać tą drogą i pojechać do O. na cmentarz, po dojechaniu do drogi relacji C. – S., upewnił się czy nic nie nadjeżdża, spojrzął w lewo, a później w prawo i ponownie w lewo, znajduje się tam znak „ustąp pierwszeństwa przejazdu” zwolnił więc aż do zatrzymania się pojazdu i zamierzał przejechać skrzyżowanie, z jego prawej strony bardzo mocno świeciło słońce, które go oślepiło i nie zauważył nadjeżdżającego z prawej strony samochodu i zjechał drogą dla tego samochodu marki P., do zderzenia doszło na pasie ruchu tego samochodu, w wyniku uderzenia samochód ten znalazł się w rowie. Oskarżony wyjaśniał dalej, że sprawdził czy nic nie stało się jego córce, a następnie udał się do drugiego samochodu aby sprawdzić co dzieje się z pasażerami tego pojazdu, pomógł jednej z pasażerek wyjść z samochodu i wkrótce przyjechały służby ratunkowe, które zajęły się poszkodowanymi.

Sąd zważył co następuje :

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę albowiem znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadków tego zdarzenia tj. J. W. (1), B. T. i J. W. (2). W świetle zarówno wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań powyższych świadków uznać należy, że oskarżony nie skoncentrował należytej uwagi na obserwowaniu jezdni, świadczy o tym fakt, że jak twierdził oskarżony, wjeżdżając na skrzyżowanie nie widział nadjeżdżającego samochodu. Oskarżony tłumaczył powyższą sytuację tym, że oślepiło go słońce. Jednak w ocenie Sądu, nawet przy przyjęciu, że świeciło ostre słońce w momencie tego zdarzenia, to okoliczność ta nie mogła całkowicie uniemożliwić oskarżonemu spostrzeżenia, że bezpośrednio przed skrzyżowaniem porusza się samochód.

W ocenie Sądu oskarżony dojeżdżając do skrzyżowania, poruszając się drogą podporządkowaną nie zachował szczególnej ostrożności i nieuważnie obserwował przedpole jazdy. Zachowanie szczególnej ostrożności jest to natężenie uwagi przy zbliżaniu się do skrzyżowania, kierowca ma wówczas obowiązek zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa przejazdu innym uczestnikom ruchu. Oskarżony nie dostosował się jednak do powyższych obowiązków spoczywających na każdym kierowcy pojazdu.

W świetle więc zgromadzonego w sprawie, omówionego wyżej materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 kk.

Oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym nie zachował należytej ostrożności, niedostatecznie uważnie obserwował drogę przez co nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki P. doprowadzając do zderzenia.

Wskazać należy, że czyn, którego dopuścił się oskarżony zagrożony jest karą do 3 lat pozbawienia wolności i zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk w ocenie Sądu zachodzą przesłanki do zastosowania w rozpatrywanym przypadku instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, zwłaszcza wobec faktu, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego nie karanego dotychczas sędownie, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia w pełni uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa.

Jak wyżej podkreślono oskarżony nie był dotychczas karany, co wskazuje, że niniejsze zdarzenie miało charakter incydentalny w jego życiu. Na korzyść oskarżonego przemawia też fakt, że jest on osobą prowadzącą nienaganny, ustabilizowany tryb życia.

Mając na uwadze, że czyn oskarżonego godził w dobro jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, uwzględniając stopień naganności zachowania oskarżonego i rodzaj naruszonych przez niego norm prawnych okres próby wyznaczono na 1 rok. Zdaniem Sądu okres próby będzie z jednej strony służył oddziaływaniu wychowawczemu na oskarżonego, z drugiej strony weryfikacji postawionej prognozy kryminologicznej.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd na mocy art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej B. T. obowiązek uiszczenia nawiązki w kwocie 10.000 złotych. Przy określaniu wysokości powyższej kwoty Sąd miał na uwadze fakt, że pokrzywdzona na skutek przedmiotowego zdarzenia doznała poważnych i licznych uszkodzeń ciała. W ocenie Sądu powyższa kwota nawiązki jest też odpowiednia do rozmiaru uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej oraz do rozmiaru cierpień fizycznych jakich doznała pokrzywdzona w wyniku wypadku i faktu, że skutki tego wypadku odczuwa ona do chwili obecnej.

O opłacie orzeczono na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 49 poz. 223 późn. zm.) zaś o kosztach na podstawie art. 627 kpk.